

— O, le potrpi, dete moje, to so britkosti življenja, kakoršnih še ti ne poznaš, zato si pa srečna. Kaj me žalosti, izveš že kdaj pozneje.

Deklica ni bila zadovoljna s tem odgovorom, vendar si ni upala več siliti, da bi ji mati razložila vzrok svoje žalosti. Ni namreč hotela polniti dekličinega srca s sovraštvom do onega, ki je bil kriv vse nesreče. Predobro je vedela, da se bo morala izseliti iz hiše, kjer je preživela toliko lepih dni v življenju. Obe bota brez doma, brez strehe. Kotnikov dolg res da ni tako velik, vendar večji kot cena onega koščka zemlje, ki jima je bil doslej v priboljšek. Zapalo bo torej zemljišče in hiša. Kaj ji pomorejo oni krajcarji, ki ji ostanejo? Ali bo mogla s tem preskrbeti svojemu otroku novo domačijo?

Po noči, ko je hčerka sladko spala, je ihtela njena mati na tihem in močila zglavje s solzami, topeča se v vroči molitvi, da bi ljubi Bog potolažil in omečil nemilega soseda prav po znanem izreku: Za reveži hodi Bog.

Minila je prva dražba Petranove hišice, in nihče ni obljubil zahtevane cene. Za drugo dražbo je obljubil Koren, da ponudi on toliko, kolikor je treba, da se njemu poravna dolg in tožni troški. Ubogo Petranovko je to zbadlo kakor nož v srce. Torej tudi še one krajcarje ji hoče iztrgati od ust, kar bi vrglo več. O, nečloveški sosed, da se ne boji Boga!

Da bi se vsaj dobil kdo, ki bi obljubil kupno ceno!

Sedaj tudi Ljudmili ni moglo biti več neznano, zakaj je žalost prevzela materino srce. Tolažila jo je in žalovala ž njo.

V tem se je bližala druga in zadnja dražba.

Začelo se je vroče poletje. Ljudje so spravljali seno, vročina je pritiskala, da so vrane zijale, kakor je govoril čevljar Dreta, ki je veljal v Dolini za polovico vremenskega preroka. Zemlja je razpokana režala proti nebu, zahtevaje močce, zakaj že nekaj tednov ni bilo dežja. Pravi nebeški blagoslov bi bil sedaj, ko bi prišel in namočil žejno lice zemlje. Vse je hrepenelo, vse zdihovalo po njem: Pošlji ga, dobrotno nebo!

(Dalje prihodnjič.)

Zimske pesmi.

8. Očeta čakajo.

Gorki izbi se otroci
Krog peči tiščé,
Menijo se o očetu
In se veselé.

Tončku konja je obljubil,
Konja gladkega,
Ančki punčko, Mimici pa
,Nekaj sladkega!

Skrbna mati pa do okna
Hodi zdaj pa zdaj — —
Čas hiti — kje pač mudi se,
Da ga ni nazaj?

A na polju, širnem polju
Sneg in mrak leži,
In ob cesti tam kraj gozda
Bela smrt stoji.

Tod se vračal bo iz mesta,
Tu počival bo,
Jaz ga s snegom bom odela
In zasnival bo. — —

Smiljan Smitjanič.

